

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Martina Lachmanna a soudců Jana Ferfeckého a Martina Bobáka ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci vydání rozhodnutí v řízení o žádosti o udělení státního občanství České republiky, vedeném pod sp. zn. MV-207352/VS-2023

takto:

- I. Žalovanému se ukládá, aby ve lhůtě 45 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku rozhodl o žádosti žalobce ze dne 18. 10. 2023 o udělení státního občanství České republiky, vedené pod sp. zn. MV-207352/VS-2023.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 14 270 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

/průběh řízení, obsah žaloby, vyjádření žalovaného a další podání stran/

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

1. V projednávané věci jde o to, zda je žalovaný nečinný v řízení o žádosti žalobce o udělení státního občanství podle zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství). S tím úzce souvisí i podmínka bezvysledného vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti, již se soud musel zabývat primárně.
2. Žalobce se žalobou podanou původně Krajskému soudu v Brně dne 6. 2. 2025 domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení o žádosti o udělení státního občanství, kterou podal dne 18. 10. 2023. Žádost byla žalovanému postoupena krajským úřadem dne 29. 11. 2023 a řízení o ní je vedeno pod sp. zn. MV-207352/VS-2023. Žalobce namítal, že od postoupení žádosti je žalovaný zcela nečinný. Lhůta k vydání rozhodnutí již marně uplynula, ale žalovaný o žádosti žalobce dosud nerozhodl.
3. Žalobce připomněl, že 10. 1. 2025 podal k ministru vnitra žádost o opatření proti nečinnosti. Žalovaný následně řízení podle § 64 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (správní řád), přerušil, a to usnesením z 23. 1. 2025, č. j. MV-207352-9/VS-2023 (usnesení o přerušení). Řízení přerušil na dobu nejvýše 120 dnů od doručení usnesení a zároveň žalobce vyzval k odstranění vad žádosti dle § 45 odst. 2 správního řádu. Usnesení o přerušení bylo žalobci doručeno 27. 1. 2025. Ministr vnitra následně vydal dne 4. 2. 2025 opatření proti nečinnosti č. j. MV-15677-2/SO-2025, kterým žalovanému stanovil lhůtu k vydání rozhodnutí, a to „do 60 dnů od odpadnutí překážky, pro niž bylo řízení přerušeno“.
4. Podle žalobce je ale toto opatření proti nečinnosti s takto stanovenou lhůtou k vydání rozhodnutí natolik neurčité, že jím žalovanému žádná lhůta pro vydání rozhodnutí stanovena nebyla. Žalobci se tak nedostalo žádné ochrany nadřízeného orgánu před nečinností žalovaného. Do dne podání žaloby žalovaný o jeho žádosti nerozhodl. Žalobce zároveň marně vyčerpал prostředky na ochranu proti nečinnosti, a je proto oprávněn domáhat se soudní ochrany. V žalobním petitu navrhl, aby soud rozsudkem uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí do 30 dnů od právní moci rozsudku a uložil mu povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě z 28. 2. 2025 navrhl její zamítnutí. Po shrnutí dosavadního průběhu řízení zdůraznil, že usnesení o přerušení vydal z důvodu chybějících podkladů žádosti. Překážka bránící žalovanému vydat rozhodnutí o žádosti tak nyní leží na žalobci, který doposud nepředložil zákonem požadované podklady (k tomu žalovaný odkázal na rozsudek zdejšího soudu z 5. 11. 2024, č. j. 15 A 75/2024 - 28). Žalovaný označil lhůtu pro vydání rozhodnutí stanovenou v opatření proti nečinnosti za přiměřenou okolnostem věci. Reflektovala, že žalobce nepodal bezvadnou žádost, jakož i že žalovaný musel mít k dispozici dostatečný časový prostor pro vyhodnocení důvodnosti žádosti po jejím doplnění (k tomu odkázal na usnesení zdejšího soudu z 20. 2. 2025, č. j. 15 A 1/2025 - 32). Žalobce chybějící podklady nepředložil, nereagoval ani na výzvu žalovaného z 23. 1. 2025. Jelikož žalobce zatím neprokázal splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky, nemohlo dojít k vydání meritorního rozhodnutí, jehož se domáhá. Žalovaný proto není v řízení o žádosti nečinný. Ministr vnitra mu přikázal, aby ve věci rozhodl ve lhůtě do 60 dnů od odpadnutí překážky, pro niž bylo řízení přerušeno. Tato překážka dosud neodpadla.
6. Soud posléze s ohledem na § 81 odst. 1 s. ř. s. vyzval žalovaného ke sdělení aktuálního stavu věci. Žalovaný v reakci na výzvu podáním ze dne 22. 4. 2025 soudu sdělil, že o žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalobce doposud meritorně nerozhodl. Konstatoval, že žalobce do této doby nereagoval na výzvu k odstranění nedostatků žádosti. Nadále tak neprokázal splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství. Dne 13. 5. 2025 pak soud ještě u žalovaného ověřil, že se na popsáném stavu nic nezměnilo.

II. Posouzení věci Městským soudem v Praze

II.1 Podmínky řízení

7. Soud předesílá, že mu žalobu pro nedostatek místní příslušnosti postoupil Krajský soud v Brně usnesením z 7. 3. 2025, č. j. 31 A 6/2025 - 26. Zdejší soud se pak v rámci procesních úkonů před projednáním věci samé zabýval otázkou splnění podmínek řízení. Ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje nezbytné formální náležitosti na ni kladené. Podrobněji se musel věnovat otázce bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti ve správním řízení.
8. Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s. totiž platí, že *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení*. V případě řízení o žádosti o udělení státního občanství České republiky je takovýmto prostředkem opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu.
9. Ze správního spisu soud seznal, že žalobce dne 10. 1. 2025 požádal ministra vnitra o provedení opatření proti nečinnosti. Ministr vnitra pak dne 4. 2. 2025 vydal opatření proti nečinnosti, ve kterém žalovanému uložil rozhodnout o žalobcově žádosti ve lhůtě do 60 dnů od odpadnutí překážky, pro niž bylo řízení přerušeno. Původní 180denní lhůta pro vydání rozhodnutí uplynula 27. 5. 2024 (§ 23 odst. 1 zákona o státním občanství), žalovaný řízení přerušil až dne 23. 1. 2025. Žalobce bezprostředně poté dne 6. 2. 2025 podal projednávanou žalobu. Je přitom zřejmé, že lhůta k vydání rozhodnutí stanovená v opatření proti nečinnosti ke dni podání žaloby dosud neuplynula. Soud se tak musel zabývat případnou předčasností žaloby.
10. Požadavek bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany u nečinnostní žaloby doznal výrazných judikturních změn. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (NSS) v rozsudku z 2. 2. 2023, č. j. 2 As 21/2020 - 34, č. 4453/2023 Sb. NSS, tento vývoj přehledně shrnul. Judikatura dříve požadovala splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany již k okamžiku podání žaloby, v opačném případě soud musel takovou žalobu jako nepřipustnou odmítnout. Ústavní soud ale v nálezu z 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20, tento výklad překonal, když absenci bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany označil za odstranitelnou překážku věcného projednání nečinnostní žaloby. V bodě 55 citovaného nálezu Ústavní soud konstatoval, že správní soud „*tudiž musí přihlížet k tomu, že v průběhu řízení nastal stav bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany ve smyslu § 79 s. ř. s., byť tu takový stav nebyl v době podání žaloby*“. Jinak řečeno, nečinnostní žalobu nelze bez dalšího odmítnout jako nepřipustnou, ačkoli žalobce před podáním žaloby bezvýsledně nevyčerpá prostředky ochrany.
11. V návaznosti na to pak rozšířený senát NSS v bodech 40 a násl. uvedeného rozsudku zopakoval situace, ve kterých dojde k bezvýslednému vyčerpání prostředků ochrany. K tomu dojde buď tím, že nadřízený orgán žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti nevyhoví, nebo na ni nezareaguje v zákonné lhůtě (či vůbec). Dále se může jednat o situaci,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

kdy nadřízený správní orgán sice žádosti vyhoví, ale jím uplatněné opatření proti nečinnosti nevede k nápravě.

12. Je-li přijaté opatření proti nečinnosti spojeno s *přiměřenou* lhůtou pro vydání rozhodnutí, nastane bezvýsledné vyčerpání prostředku ochrany uplynutím takto stanovené lhůty. K tomu soud zdůrazňuje, že rozšířený senát NSS pak v uvedeném rozsudku sp. zn. 2 As 21/2020 připustil, že podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany je splněna i v případě, že je nečinnému orgánu stanovena *nepřiměřená* lhůta k vydání rozhodnutí. NSS pak v dalších rozsudcích upřesnil, že je-li námitka nepřiměřenosti takové lhůty vznesena, soud se musí nejprve s touto námitkou vypořádat. Shledá-li pak soud takovou lhůtu přiměřenou, vyčká jejího uplynutí (např. rozsudek NSS z 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022 - 54). Při zkoumání přiměřenosti lhůty stanovené nadřízeným správním orgánem musí soud jednak zohlednit, že žalovanému již uplynula lhůta k vydání rozhodnutí, dále dobu, po kterou nadřízený správní orgán vyřizoval podnět k přijetí opatření proti nečinnosti. Platí, že stanovená lhůta by měla být výrazně kratší než zákonná lhůta; lhůta o stejné délce je přijatelná jen výjimečně (srov. bod 21 posl. cit. rozsudku). Měřítkem přiměřenosti může být rovněž obsah opatření proti nečinnosti, fáze řízení, v níž bylo vydáno, nebo postup žalovaného správního orgánu po vydání opatření proti nečinnosti nadřízeným orgánem (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS sp. zn. 2 As 21/2020). Z toho tak vyplývá, že nařídí-li nadřízený správní orgán vydat rozhodnutí v nepřiměřené lhůtě, žalobce může bez dalšího podat nečinnostní žalobu. Z hlediska ochrany jeho práv je to totiž fakticky stejná situace, jako kdyby správní orgán na jeho žádost o opatření proti nečinnosti v zákonné lhůtě nereagoval (srov. rozsudky zdejšího soudu z 28. 2. 2023, č. j. 5 A 54/2022 - 37, a z 18. 7. 2023, č. j. 10 A 81/2023 - 32). Závěr o nepřiměřené délce takto stanovené lhůty tudíž povede k dřívějšímu meritornímu projednání nečinnostní žaloby.
13. V nynější věci žalobce zpochybnil lhůtu uloženou opatřením proti nečinnosti, konkrétně namítal, že lhůta je natolik neurčitá, že fakticky žádná lhůta pro vydání rozhodnutí stanovena nebyla. Žalobci tak nebyla poskytnuta ochrana před nečinností. Soud se s tímto tvrzením ztotožnil, jakkoli lhůtu nepovažuje za zcela neurčitou.
14. K tomu je nejprve třeba uvést, že řízení o žádosti žalobce bylo přerušeno (byť po uplynutí zákonné lhůty, viz dále) na jednoznačně vymezenou dobu maximálně 120 dnů od doručení usnesení o přerušení. Během této doby měl žalobce odstranit vady své žádosti doložením specifikovaných podkladů. Řízení jinými slovy mělo pokračovat dnem, kdy žalovaný od žalobce obdrží požadované podklady, nejdéle však po uplynutí uvedené lhůty 120 dnů (viz i str. 7 usnesení o přerušení). To následně koresponduje i s tím, jak vymezil ministr vnitra lhůtu v opatření proti nečinnosti – žalovaný měl podle něj o žádosti rozhodnout do *60 dnů od odpadnutí překážky*, pro kterou bylo řízení přerušeno. Lhůta 60 dnů v opatření proti nečinnosti sice nebyla stanovena jako „absolutně“ pevná, neboť její počátek byl navázán na okamžik, který závisel na posouzení žalovaného, zda byly vady žádosti skutečně odstraněny (a ona překážka tak skutečně odpadla). Pokud by ovšem žalovaný neshledal dřívější úspěšné odstranění vad, překážka by stejně odpadla uplynutím 120 dnů od doručení usnesení o přerušení. Jinými slovy je zřejmé, kdy nejpozději by musel žalovaný rozhodnutí vydat, a to do 180 (120 + 60) dnů od doručení usnesení o přerušení (tj. do 28. 7. 2025).
15. Maximální lhůta, ve které by musel žalovaný rozhodnout, tak je známa a je určitá; potud se soud shoduje se závěry výše cit. rozsudku sp. zn. 15 A 75/2024. Určitá je ovšem právě a jen v oné maximální délce. Chtěl-li by se žalobce za současného stavu (pokud má za to, že již

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

ničeho dokládat nemusí) domoci vydání rozhodnutí, musel by vyčkat na uplynutí celých 120 dní od doručení usnesení o přerušení. Ty by uplynuly 28. 5. 2025, tedy fakticky jeden rok po uplynutí původní lhůty pro vydání rozhodnutí. Žalovaný by pak měl na vydání rozhodnutí dalších 60 dnů stanovených v opatření proti nečinnosti. V případě uplatnění takto nastavené maximální délky lhůty pro vydání rozhodnutí by se žalobce mohl dočkat rozhodnutí o své žádosti až ve lhůtě 180 dnů. Žalovaný by tak měl pro vydání rozhodnutí další lhůtu totožnou s původní (zákonou) lhůtou podle § 23 odst. 1 zákona o státním občanství.

16. To již soud nepovažuje za přiměřenou a efektivní ochranu proti nečinnosti.
17. Nejen, že faktická maximální délka lhůty k vydání rozhodnutí stanovená opatřením proti nečinnosti, dovozená postupem výše, dosahuje délky původní zákonné lhůty, ale z obsahu správního spisu dále nelze přehlédnout, že žalovaný od uplynutí (původní) zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí (trvala do 27. 5. 2024) ve věci žádosti žalobce neučinil žádné kroky, a to po dobu trvající déle než dalších 180 dnů. Žalovaný přitom neuvedl žádný rozumný důvod (ten nevyplývá ani ze správního spisu), proč v průběhu zákonné lhůty, ale ani dlouho po jejím uplynutí, žalobce nevyzval k odstranění vad žádosti. Činnost nepochybně vyvinul až na základě žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti. Je přitom primárně povinností žalovaného vyřídit žádosti o vydání rozhodnutí (včetně případných výzev k odstranění jejich vad) v rámci zákonné lhůty. Ta je v případě žádosti o udělení státního občanství úměrně dlouhá složitosti věci. Toto již tak dlouhé období nečinnosti žalovaného pak ministr vnitra prodloužil ještě tím, že žádost o opatření proti nečinnosti vyřizoval téměř po celou zákonnou lhůtu (30 dnů podle § 80 odst. 6 ve spojení s § 71 odst. 3 správního řádu).
18. S ohledem na uvedené tak soud nemohl, než dospět k závěru, že lhůta ve své maximální délce, fakticky stanovená opatřením jako 120 dnů + 60 dnů, je nepřiměřená, jelikož se pak rovná zákonné lhůtě 180 dnů dle § 23 odst. 1 zákona o státním občanství. To je přitom okolnost, kterou měl ministr vnitra při stanovení lhůty v opatření proti nečinnosti vzít v úvahu.
19. Soud přitom ve svém závěru vycházel ze smyslu a účelu nečinnostní žaloby. Úkolem soudů v tomto typu řízení je zamezit neúměrnému protahování sporu, například i proto, aby se mohl účastník řízení v případě nevyhovění žádosti obrátit na nadřízený orgán, potažmo správní soud. V tomto ohledu pak soud dále upozorňuje, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti není hlavním předmětem soudního přezkumu případná pasivita žalobce, ale primárně nečinnost žalovaného, která nevede v zákonných, resp. přiměřených lhůtách k vydání rozhodnutí ve věci samé. Skutečnost, že žalobce nevyhověl výzvě žalovaného k odstranění vad, nemůže odůvodňovat neomezené protahování řízení. Je odpovědností žalobce, aby tvrdil a doložil všechny rozhodné skutečnosti, na žalovaném je pak, aby v přiměřeném čase dle stavu spisu o žádosti rozhodl (např. i jejím zamítnutím či zastavením řízení). Skutečnost, že vady žádosti (či obecně nedostatek předložených podkladů) brání vyhovění žádosti či jejímu meritornímu projednání, nemůže znamenat, že o žádosti správní orgán nikdy nerozhodne (i usnesení o zastavení řízení je ostatně rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.).
20. Soud v tomto směru nepopírá, že uvedené zcela neodpovídá názoru jiného senátu vyslovenému v rozsudku sp. zn. 15 A 75/2024. Kromě toho, že se v tamější věci jednalo o mnohem kratší lhůty (pokud jde o délku přerušení řízení i opatření proti nečinnosti), nyní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

rozhodující senát se dostatečně vypořádal i s odlišnými východisky hodnocení určitosti, resp. přiměřenosti lhůty. Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředek na ochranu proti nečinnosti – žalobu proto mohl soud věcně projednat.

II.2 Důvodnost žaloby

21. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, jelikož účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (soud jejich souhlas presumoval). Soud rovněž neshledal důvod nařídít jednání z důvodu dokazování, ve věci bylo možné vyjít z předloženého spisového materiálu a tvrzení stran. Dosavadní průběh věci ostatně není mezi stranami sporný a je dostatečně zřetelný i z jejich podání. Pokud jde o důkazní návrhy, žalobce k žalobě přiložil text své žádosti podle § 80 správního řádu z 10. 1. 2025, text opatření proti nečinnosti ministra vnitra z 4. 2. 2025 a text usnesení o přerušení řízení z 23. 1. 2025, které jsou součástí správního spisu, jímž se samostatně nedokazuje. Soud přistoupil k posouzení důvodnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného, a to na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
22. Dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.
23. Soud připomíná, že žalobce podal žádost o udělení státního občanství dne 18. 10. 2023. Lhůta pro vydání rozhodnutí uplynula 27. 5. 2024. Ze správního spisu vyplývá, že během této doby nenastala žádná skutečnost, kvůli které by lhůta pro vydání rozhodnutí po určitou dobu neběžela. Žalovaný se tak stal od 28. 5. 2024 v řízení nečinný. Ostatně vzhledem k tomu, že ministr vnitra v posuzované věci dospěl k závěru, že žalovaný je nečinný, a vyhověl - i s vědomím nastalého přerušení řízení - žádosti žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti, je dřívější nečinnost žalovaného presumována a správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat (rozsudek NSS z 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012 - 41, č. 2785/2013 Sb. NSS).
24. Žalovaný je podle soudu nečinný i nadále, jak ostatně vyplynulo ze sdělení žalovaného, který ve věci stále nerozhodl.
25. Na tom nic nemění ani přerušení řízení, ani to, že žalobce nedoložil podklady žádosti. K přerušení došlo více než půl roku od uplynutí zákonné lhůty, zjevně až v návaznosti na žádost o uložení opatření proti nečinnosti. Přerušení řízení po uplynutí zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí nemá za následek její obnovení, žádný vliv na její běh a ani nezakládá účinky předvídané v § 65 odst. 1 správního řádu (srov. rozsudky NSS z 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012 - 20, č. 2871/2013 Sb. NSS, či z 22. 7. 2020, č. j. 1 Azs 200/2020 - 31, č. 4086/2020 Sb. NSS). Pozdější přerušení řízení tak nemůže vést k tomu, že snad lhůta k vydání rozhodnutí dosud neuběhla a žalovaný není nečinný. Řízení bylo naopak přerušeno až v okamžiku, kdy již ve věci mělo být dávno rozhodnuto – pokud uplynula lhůta k vydání rozhodnutí, je žalovaný nečinný, jinými slovy je splněna formální podmínka pro vyhovění nečinnostní žalobě. Pokud jde o materiální podmínku, tedy zda se na průtazích nepodílel i sám žalobce, je nutné zdůraznit, že z ničeho nevyplývá, že by žalobce svým konáním řízení nějak protahoval. Co se týče případných nedostatků žádosti (nedoplnění podkladů), ty by žalobci jistě mohly být kladeny k tíži, žalovaný jej však měl k jejich odstranění vyzvat daleko dříve, aby se sám nestal nečinným. Jakkoli přitom mohl být žalovaný později veden úmyslem žalobci odstranění vad žádosti umožnit, primárně měl usilovat o brzké ukončení řízení, třeba i nepříznivě pro žalobce (zvláště, když se vydání rozhodnutí žalobce domáhal).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

26. Pro úplnost soud dodává, že se zároveň s ohledem na výše uvedené i v tomto rozchází s rozsudkem jiného svého senátu sp. zn. 15 A 75/2024. Soud v projednávané věci nepovažuje za rozhodující, zda žalobce vady odstranil, ale to, že byl žalovaným vyzván k odstranění vad až poté, co ten byl (dlouhou dobu) nečinný. Pokud žalobce dle žalovaného vady neodstranil, musí tomu žalovaný přizpůsobit svůj další postup.

III. Závěr a náklady řízení

27. Na základě shora uvedených skutečností soud žalobu shledal důvodnou, v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. proto výrokem I žalovanému uložil povinnost rozhodnout o žádosti žalobce ze dne 18. 10. 2023. K tomu mu stanovil s ohledem na § 81 odst. 2 s. ř. s. *in fine* lhůtu 45 dnů od právní moci rozsudku. Soud vyšel z toho, že by mělo jít o kratší lhůtu, než je lhůta dle § 23 odst. 1 zákona o státním občanství. Naopak vyšel z obecné lhůty pro vydání rozhodnutí dle § 71 odst. 3 správního řádu; zohlednil však, že řízení je nyní přerušeno. Připočetl proto ještě určitý časový prostor, aby účastníci řízení mohli na tento rozsudek adekvátně procesně reagovat. S ohledem na dosavadní délku řízení soud stanovení ještě delší lhůty nepovažoval za přiměřené.
28. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má úspěšný účastník řízení právo na náhradu nákladů. Žalobce byl ve věci úspěšný, má tedy nárok jednak na náhradu uhrazeného soudního poplatku za žalobu (2 000 Kč) a dále na náhradu nákladů právního zastoupení advokátem Mgr. Markem Sedlákem. Náklady žalobce proto spočívají v odměně jeho zástupce za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2025 (advokátní tarif; AT) v částce 4 620 Kč za jeden úkon, celkem 9 240 Kč [§ 7, § 9 odst. 5 AT] a náhradě hotových výdajů za 2 úkony v částce 450 Kč za jeden úkon, celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 AT). Soud z registru plátců ověřil, že zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, výslednou odměnu a náhradu hotových výdajů proto zvýšil o tuto daň (2 130 Kč). Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci společně s náhradou soudního poplatku k rukám jeho zástupce celkem 14 270 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, který o ní též rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. května 2025

Mgr. Martin Lachmann v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.